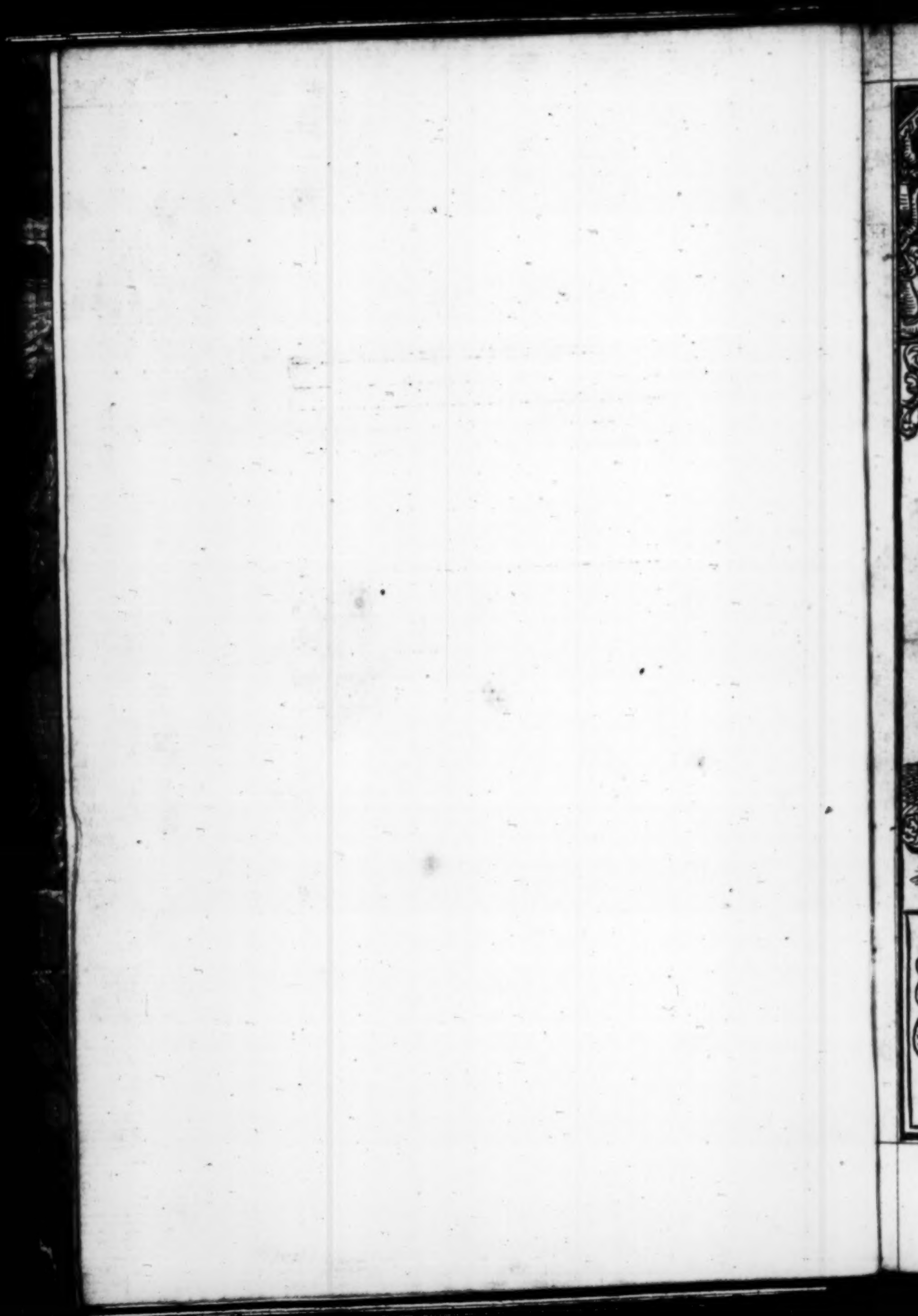

RICHARDI CROCI BRITANNI introductiones in Rudimenta græca.

RICHARDI CROCI BRITANNI introductiones in Rudimenta græca.

REVERENDISS. IN CHRISTO PAtri ac domino D. Guilelmo Cantuariensi Archiepo opt. doctissimo domino suo & summo & praecipuo, Richardus Crocus, S. P. D.

EXigua pfecto res est, & longe infra dignitatem tuã, quam nunc magnitudini tuae inscribo, dedicoq; Reuerendiss. in Christo pater. Quippe rudimenta grammaticae, & uere rudimenta. Nempe solas uerbor & nominum graecor formationes. Q, nisi abunde mihi pspecta esset bonitas tua, uererer mehercule ne studium gratificãdi tibi hoc nrm eo traheres, ut crederes inique sane & nimis uili aestimare me bñficia infinita tua. Vtpote qui possem uideri immensos, qs in me a duodecimo iam anno fecisti sumptus, pter labores plurimos, qs in componendas in rem meã lites impendisti, tantulo opusculo uelle compensare. Sed fidem meam tibi minime suspectam scio, & nunc urgent Chrysostomus tuus in uetus instrumentũ latinitati a me donãdus, & in Theodori quartũ commentarij, iam nimis diu optime de me merito principi, & omnibus modis summo Alberto Magontinensi Cardinali expectati, Nec dubito germanorum medicor decus Stromeriũ Aurbachium, plurimosq; alios, quos ille princeps doctiss. habet Aulicos, Sed & Huttenum & Rubia. Crotum & Mosellanũ magna eruditione uiros, meas in hac re moras uehementer depcari. Boni ergo consulas interim oro meũ, & uniuersae Britanniae eximium decus, minutula ista, quae si nullo alio, certe uel hoc nomine tibi placere maxime debent, q plurimũ hinc ablatura sit cõmodi iuuentus nra, quicunq; fiunt graecae linguae studiosi. Aeditae sunt nobis olim tabellae apud omni laude maiores germanos in clarissima Lipsensium academia. Audio non displicuisse, uer pfecisse per illas germanicam iuuẽtutem. Q, si nra faciat, nihil dubitauerim tibi Reuerẽdiss. dñe (qui prae lrar Repub. omnia soleas contemnere) hanc nostram operam tam tibi gratã fore, q; quae maxime. Vale decus dulce meum, Londini Cal. Ianuarij.

RICHARDI CROCI BRITANNI
introductiones in Rudimenta græca.

PRimũ hoc atq; præcipuum eſt, quod reꝝ quoq; ordo faciundum monet, ut quiſquis græce diſcere uolet, diligenter & exacte lr̃as cognitas habeat. Alioqui ſane nõ mõ non celeriter, & inoffenſo uerboꝝ curſu, quæ græce ſcripta ſunt legere poterit (quippe cui de ſingulis lr̃is in conſiliũ ſit eundum) uerũetiam hærebit non paꝝ, circa dictionũ inflexionem, & p̃cipue uerboꝝ, quæ meo quidem iudicio ex lr̃is maxime, & ꝓpe tota pendet. Nimiꝝ cum uel elementi natura, uel cognatione, uel alio quopiam (ꝓut in ſequentibus erit uidere) accidente mutato, tempora e tp̃ibus, modosq; e modis deducere auctores doceant. Quare ſicut primum, nomina numeꝝq; lr̃aꝝ explorate, planeq; tenere, ita uim & ꝓprietatem earundem habere paratam & exercitam, nõ fuerit ultimũ. Vt igit̃ dicamus qđ p̃ntis eſt inſtituti, tabellã ſubijciamus, quæ non ordinẽ tm̃, ſed & differentias ꝓprietatesq; figuraꝝ diuiſione haud quaq; ocioſa expeditiſſime doceat.

Vigintiquatuor literæ.

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω.

Vocales	Longæ,	Breues,	Ancipites.
α ε η ι ο υ ω.	η ω	ε ο	α ι υ

Præpoſitiuæ.	Subiunctiuæ.
α ε η ο ω.	ι υ

Mutabiles.	Immutabiles.
α ε ο	η ι υ ω

Diphthongi.

Propriae. Impropriae.

αι αυ ει ευ οι ου. ᾳ ῃ ῳ υι ηυ ωυ.

Mutabiles. Immutabiles.

αι αυ οι ει ευ ου

Consonantes.

β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Semiuocales. Mutae.

ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ. β γ δ κ π τ θ φ χ.

Duplices. Immutabiles. Asemon.

ζ ξ ψ. λ μ ν ρ. σ.

Tenues. π κ τ.

Mediae. β γ δ

Aspiratae. φ χ θ.

Ex his notarum diuisionibus nulla perinde ad praesens negocium pertinere uidetur, ac illa, quae uocales & diphthongos in mutabiles atque immutabiles partitur. Rursum mutarum ea, quae ī aspiratas, tenues, & medias ipsas secat. Nam ut illa ad augmentationem praeteritorum temporalem, momenti adfert non minimum, ita haec ad distinguendam coniugationem proculdubio plurimum, capientibus scilicet uerborum flexionibus denominationem a lr̄is, quae ω finale proxime antecedunt, & plaerunque mutis, quarum ordini, quoniam succumbunt, quae in ω grauata graeci uocant, uisum nobis operaepretium est traditae iam figurae, paucis duntaxat additis, legentibus aperire quo pacto singula quaeque uerba iugo suo mox, & citra offensam reddiderint. In quo quia omnis uer-

bi ambiguitas posita est, figura sequens ne memoria excidat summopere cauendum est.

	P	π	β	φ	πτ			
Distinctiuæ	S	κ	γ	χ	κτ			
cõiugationũ						ας	ττ	ζ
	T	τ	δ	θ	uocalis			
	Q	λ	μ	ν	ρ			

Nunc scito primam literarum seriem, cõiugationem demonstrare primam. proximam ab illa secundam. tertiam item, tertiam. & quartam, quartam. Quas hic medias a tergo earum, quæ secundam & tertiam distinguunt locatas uides, coniugationem in ambiguum trahũt. Verba enim quæ ante extremum ω harum aliquam habent, utriusque iugi indiscriminatim esse possunt. Coniunctionem tamen in id genus uerbis prodit uel syllabarum numerus, (dissyllabis quidem secundam, polysyllabis uero tertiam uendicãtibus) uel futurum: quod si in ξω terminetur secundam oñdit. si uero in σω tertiã.

	σσω				σσω		
Scda	ττω	ξω	in futuro.	Tertia	ττω	σω	in futuro.
	ζω				ζω		

Nec coniugationis tamen figuram memoria tenuisse satis credideris. Nam & ipsi quoque pauca subijcienda quibus illam perficiemus, quæ (quod summa rei est) futuri & perfecti formatiuas continebit. Et plane huic nostræ regulæ oẽs haud aliter mittuntur, quam Atlanti coelum apud poetas.

Coniugationum distinctiuæ.

Præsentis.					Futuri.	Perfecti.	
π	β	φ	πτ		ψ	φ	
κ	γ	χ	κτ		ξ	χ	
				σσ ττ ζ			
τ	δ	θ	uocal'		σ	κ	per mutationē
λ	μ	ν	ρ		λ μ ν ρ	κ	p assumptionē

De tempoꝶ deductione.

DE ordinis declinatione abunde dictum credimus. pximũ ergo ut tempoꝶ deductionē tradamus, quam exacte teneat oportet quisquis in his lr̄is pfectum aliquem insignē sperat. Qđ siue descriptione mea, siue q̄uis alio auctore con sequat̄, non ita multum mea refert. Satis enim meo institu to factum putabo, si sensero uos (id quod res est) bona fide, atq; adeo quam apertissime & breuissime om̄ia me tradere uoluisse opi̅atos. Et sane nō aliud adeo me impulit ut quar tam coniugationem nunc separem a reliquis. Habet em̄ pe culiaria quædam, & a cōmuni aliaꝶ forma abhorrentia. Ne ergo ipius cum cæteris confusio lectori caliginē effundere potuisset, temporalē eius deriuationem secreuimus ab aliis, de tribus primis nunc solum dicturi.

De futuro trium primaꝶ.

Futuꝶ instante syllabaꝶ numero nec superius, nec inferius est. Figurat̄ etiam ab ipso in tribus quidē primis mutata dūtaxat præsentis distinctiua in suam.

		Præsens	Futuꝶ
Coniugatio	Prima	τέρπω	τέρψω
	Secūda	λέγω	λέξω
	Tertia	ᾄδω	ᾄσω

Subnotanda tñ uerba tertiæ, quæ in ω purꝫ, id eſt nulla du ce conſonante cadunt. Nam illa non perinde futuꝝ dedu cunt. Quippe nõ uerſa inſtãtis formatiua in figuratiuã futu ri, ſed collecta añ ω finale σ lr̃a, hoc tp̃s a pñti formant. Ad hæc ſi mutabilis fuerit uocalis, quæ extremũ ω præcedit, & ipſam in ſuã longã uerti neceſſe erit. ἱππεύω ἱππεύσω.

α	in η	βοάω	βοήσω
ε		ποιέω	ποιήσω
ο	in ω	χρυσόω	χρυσώσω

De duplici augmento ſyllabico & temporali.

Priuſq̃ de indefinito & reliquis præteritis tractauerimus, nõ temere geminam uerboꝝ augmentationẽ docuerimus. Creſcunt enim præterita, aut ſyllaba, aut tempore. Syllaba quidem cum præſente, aut futuro a conſonante incipiente, imperfecti, aut indefiniti ſubijcitur ε litera inceptiua. Tem pore uero quando aut breuis uocalis in longam, aut propria diphthongus in impropriam tranſit. In quibus abijci tunc augmentum dicit̃, cum diphthongus impropria redit in eã ex qua nata eſt propriam. & uocalis ꝓducta in eam ex qua nata eſt correptam.

α	η	αι	in	ῃ
ε		αυ		ηυ
ο	ω	οι		ῳ

De formatione indefiniti.

Iam indefinitum a futuro naſcit̃ ω finali in α conuerſo, au ctoq̃ ſemper principio, aut temporaliter, aut ſyllabice.
Syllabice τύψω, ἔτυψα. Temporaliter ᾄσω, ᾖσα.

De perfecti formatione.

Deducitur perfectum ab indefinito, in locum literæ futuri diſcretiuæ ſuffecta ea, quæ perfectum diſtinguit. idq; tantum quoties ε initium non habet indefinitum. Idem fit qñ ab ε incipit indefinitum modo diphthongo præpoſitiua ſit.

α		ἦσα		ἦκα
ω		ὥρασα		ὥρακα
ι	Indefinitum	ἴξευσα	Perfectum	ἴξευκα
υ		ὕβρισα		ὕβρικα
ε		εἶσα		εἶκα

Et certe nulla omnino in formando perfecto difficultas ẽ, niſi ubi indefinitum ab ε principium ſortitũ ſit. Porro ubi illa initialis eſt, quandoq; ſola mutatione diſtinctiuæ futuri in formatiuam perfecti, ſit ab indefinito perfectum. Qñq; præter hanc mutationem iterari oportet quæ ε ſequitur conſonantem. Mutatione ſola gignitur perfectum ab indefinito, quoties ε ipſius inceptiuum poſitio trahit. Id quod fit cum poſt ε aut duplex conſonans, aut duæ quælibet cõſonantes ſimplices inferuntur, quarum prior non eſt muta, & ſecunda liquida.

Præſens	Futur:	Indefinitum	Perfectum.
ζάω	ζήσω	ἔζησα	ἔζηκα
ξενιτεύω	ξενιτεύσω	ἐξενίτευσα	ἐξενίτευκα
ψέγω	ψέξω	ἔψεξα	ἔψεχα
σπάω	σπάσω	ἔσπασα	ἔσπακα
φθονέω	φθονήσω	ἐφθόνησα	ἐφθόνηκα

Extrahuntur ab hac regula πγ κτ mutæ, & μν liquidæ,

quæ, quoniam syllabam indifferentem faciunt, apud poetas in quibusdã uerbis ĩueniunt π κ & μ in pfecto repeti

πτ	πτάομαι	πέπταμαι
κτ	κτάομαι	κέκτημαι
μν	μνάομαι	μέμνημαι

Iteratur uero sequens consonans quoties in indefinito ε aut rapitur, aut anceps est, hoc est, cum sequitur aut simplex sola consonans, aut duæ duntaxat, quarum quæ antecedit muta est, quæ autem comitatur liquida.

	ἔτυψα,	τέτυφα.
Indefinitum		Perfectum
	ἔπλασα,	πέπλακα

Excipiuntur quæ γν & γρ post ε habent in indefinito, in quibus longam syllabam hæ literæ, præter naturam mutarum liquidas ducentium, faciunt.

γν	ἐγνάφθισα,	ἐγνάφθικα.
Indefinitũ		Perfectum
γρ	ἐγρηγόρησα,	ἐγρηγόρηκα

Illud præterea animaduertendum, sequente aspirata ε, si fiat iteratio, non repeti in principio ipsam crassam, sed oppositam illi tenuem.

ἔφυσα, πέφυκα.

Sed neq; istud inter cætera silentio prætereundum, positione uerbi a ρ incipiente, in imperfecto & indefinito post ε geminare ρ, atq; adeo positione longam facere, quæ natura breuis est. Quo fit ut sola figuratiuarum mutatione fiat ab indefinito perfectum, ubi ρ initiale ipsius ε excipit.

Præsens	ῥίπτω	Imp.	ἔῤῥιπτον
Ind. pri.	ἔῤῥιψα	Perf.	ἔῤῥιφα

De temporibus quartæ.

Hactenus de tribus trium primarum coniugationum temporibus. nunc non temere crediderim subijciendum quonam pacto eadem tempora in quarta quoq; deduceda sint. Quandoquidem quas de reliquis quatuor pronũtiatiui modi temporibus sumus postea tradituri regulas, omibus omium quatuor communes erunt: Proinde ante omnia obseruãdum, uerba quartæ ad similitudinem aliarum coniugationũ & augeri in præteritis, & in extremis uariari. Illud uero habet peculiare, q penultimarum uocalium & diphthongorũ in futuro pariter ac in præteritis uarietatem amet. Item q in perfecto adsumit κ, & non per mutationẽ habet uti in tertia.

Futurum Quartæ.

Futurum in quarta originem habet ab instante, cuius ω grauatum inflectit, & penultimam rapit si positione longa fuerit, subducta postrema cõsonante. Sin diphthongo αι uel ει excussa, quam suppositiuam diphthongi appellant.

Præsens		Fu.		
αι		α	φαίνω	φανῶ
	in			Fu.
ει		ε	σπείρω	σπερῶ
		ψάλλω	ψαλῶ	

Præsens	Fu.
τέμνω	τεμῶ

Indefinitum a futuro pariter ac in aliis, hoc uno obseruato, q̄ α & ε in futuri penultima, indefinitum in sua, illud quidem in η, hoc uero in ει uersum habere debeat.

α	η		φανῶ	ἔφηνα.
	in	Fu.	Ind.	
ε	ει		σπερῶ	ἔσπειρα.

Perfectum.

Perfectum ab indefinito, præsumendo semper ante finale α, κ. pro uarietate tamen extremitatum & penultimarum, uarie ab eodem detorquetur. Et quantum ad penultimam generaliter sciendum η & ει in penultima indefiniti transire in perfecti penultima in α.

η	ἔσηρα,		σέσαρκα,
in α		Perf.	
ει	ἔσπειρα,		ἔσπαρκα,

Proximum est ut extremas quoq; syllabas diligēter intueamur, nec solas tn̄, sed & ipsas excipientes uocales, diphthongosq;. Nam indefinito in να exeunte, perfectum quandoq; ν ante adsumptum κ mutatum tamen in γ seruat, quandoq; elidit prorsus. Versum quidem seruat quoties η præcedit να. ἔφηνα, πέφαγκα.

Elidit uero quoties ab ει diphthongo, aut ι aut υ literis, να ultima indefiniti, excipitur.

ινα	ικα	ἔκρινα	κέκρικα.
υνα	υκα	ἔθυνα	τέθυκα.
εινα	ακα	ἔκτεινα	ἔκτακα.

Ab indefinito in μα facimus perfectum proijciendo ante α finale, κ, ut in alijs. Sunt duo tñ in eiusmodi extremo obseruanda. Primum ut ante κ etiam κ inseratur. Secundum ut eã uocalis in perfecti antepenultima teneatur, quam habet futuri penultima.

	Futuri	Indefiniti	
Penul.	α	κ	κμα.
	ε	ε	εμα.

Fu.		Indesi.		Persec.	
	καμῶ		ἔκημα.		κεκάμηκα.
	τεμῶ		ἔτεμα.		τετέμηκα.

Non prætereundum silentio est, in perfectis uerborum quæ in μω uel μνω desinunt, per syncopam intercipi sæpe uocalem antepenultimæ apud auctores, ut

κεκάμηκα. κέκμηκα.
τετέμηκα. τέτμηκα.

De plusquamperfecto omnium.

Plusquamperfectum a perfecto fit, finali α in ειν conuersa, duntaxat si perfecti inceptiua uocalis fuerit. Ast si consonans, principali perfecti elemento ε præponetur.

Perfectum		Plusquamperfe.	
	ἦκα.		ἤκειν
	τέτυφα.		ἐτετύφειν

De imperfecti augmento.

Crescit imperfecti principiũ aut syllaba, aut interuallo, exẽplo indefiniti, deduciturque ab instante extrema ω in ον.

			ᾄδω	
τύπτω	ἔτυπτον			ἦδον
		Voca. muta.	ἐδώ	
τέρπω	ἔτερπον		ὁράω	ὥρων.

	αὔρω	ηὖρον
Diphthõ.	αὐλέω	ηὔλεον
	οἰκτείρω	ᾤκτειρον

Indefinitum secundum.

Ab imperfecto ducitur secundum indefinitum eandem cū eo clausulam habens, paribus etiam aut paucioribus, nunq̃ pluribus syllabis inclinatum. Cæteꝝ ad eius formam & penultimæ uocales, & diphthongi, & exceptæ a postrema uocali consonantes diligenter ueniunt obseruandæ, quaꝝ certa mutatione in hoc tp̃e quicquid fuerit ambiguitatis tollet.

η		ἔπληθον		ἔπλαθον
ω	in α Imper.	ἔτρωγον	Indef. S.	ἔτραγον
αι		ἔφαινον		ἔφανον
αυ		ἔπαυον		ἔπαον

Item quod est ι uel ει aut comite liquida, aut duce, ut frequentius etiam in α mutatur. λ μ ν ρ ι ε λ μ ν ρ

Imperf.	ἔπλεκον	Indefi. S.	ἔπλακον
	ἔσπειρον		ἔσπαρον

Præterea si imperfectum in αον, aut εον exeat, colligit syllabam secundum indefinitum. Nam extritis his duabus uocalibus, minus imperfecto una syllaba, declinatur.

ἐβόσκον ἔβοον
ἐδούπεον ἔδουπον

Adhuc uerba in οω hoc ip̃o tempore deficiunt, ſed & in ευω & ουω. Excipit̃ ἀκούω, cuius indefinitũ ſcd̃m eſt ἤκοον. Deniq; ut finiamus, ευ, qd̃ & ει quoq; facit, nõ p̃cedente neq; ſequente humida, præpoſitiuam diphthongi amittit.

ἔφευγον ἔφυγον.
ἔπειθον ἔπιθον

Hæc de uocalibus & diphthongis. Nũc de conſonantibus cõpendio dicamus. Si mutæ duæ, aut duæ liquidæ ον finale impfecti p̃cedãt, in ſcd̃o indefinito poſterior ſemp abijciet̃.

ἔτυπτον ἔτυπον
ἔκαμνον ἔκαμον

Non ſuccũbunt huic regulæ, quæ πτ aut σσ aut ζ hñt añ ον in impfecto. Nam in his, p coniugationis pprietate hæ lr̃æ, uel in γ uel in δ uertunt̃. Nam ſi uerbũ ſecundæ fuerit cõiugatiõis, ſcd̃m indefinitũ ipar̃ loco, γ ſufficit, ſin tertiæ, δ.

ζον
σσον Fu. σω. Se.Indef. δον.
πτον

Imp.	ἔφραζον ἤρεσσον ἔπλαττον	Fu.	φράσω ἐρέσω πλάσω	Ind.	ἔφραδον ἤρεδον. ἔπλαδον

ζον
σσον Fu. ξω. Ind.Se. γον
πτον

Imp.	ἔκραζον ἔῤῥησσον ἔπραττον	Fu.	κράξω ῥήξω πράξω	Ind.Se.	ἔκραγον ἔῤῥαγον ἔπραγον

Subtrahunt̃ etiam priori illi præceptioni uerba deductícia in πτω, quæ naſcunt̃ a uerbis in βω aut φω coincidēte τ litera. Nam in talibus non abijciet indeſinitum poſtremam ſolum conſonantem, ſed utranq;, quarum uice adſumet uerbi principalis diſtinctiuam.

		βω	βον
Imp. πτον	a		
		φω	φον

Præſens	Imp.		Indef.
βλάπτω	ἔβλαπτον	quia a βλάβω	ἔβλαβον
καλύπτω	ἐκάλυπτον	quia a καλύφω	ἐκάλυφον.

Futurum Secundum.

Futurum quod ſecundum uocant ab indeſinito poſteriori ον in ῶ circumflexum mutato, & incremento ſepoſito, ita ut idem habeat principium cum primo.

	ἔτυπον		τύψω		τυπῶ
Ind.Se.		Fu.pri.		Fu.Se.	
	ἦρον		ἀρῶ		ἀρῶ

DE RELIQVORVM MODORVM formatione, & primo Imperatiui.

DE indicatitiui temporibus huc uſq; & abunde quidē dictum eſt. Nunc quia illum ueluti parentem agnoſcunt reliqui modi, memoriæ fideli committendū eſt, omniū ſequētiū modoꝝ tp̄a a tp̄ibus īdicatiui, q̄ eodem ipſo cēſent nomīe, deduci. Quare cū poſtea ſimus dicturi, tp̄a imperatiui, optatiui, & reliquoꝝ, ab homonymis indicatiui formari,

ita intelligas oportet, perfectum a perfecto, indefinitum ab indefinito extrahi. Neq; istud interim obliuioni tradēdum, deficere in subiunctiuo & imperatiuo utrunq; futurū. Praeterea perinde a participijs ac ab indefinitis sequentium modorum augmentum abdicatum iri.

Imperatiui praesens a tertia imperfecti deducto augmento. Vtrunq; indefinitum a tertia homonymi indicatiui, posterius abijciendo duntaxat incrementum. prius mutādo etiā ε in ον. Perfectum indicatiui perfecti tertia, prorsus simile.

Impfe. ἔτυπτε. Pñs. τύπτε.

Ind.S. ἔτυπε. Ind.S. τύπε έτω. D. ετον. έτων. P. ετε. έτωσαν

Perf. τέτυφε. Perf. τέτυφε.

Ind.pri. ἔτυψε. Ind.p. τύψον. άτω. D. ατον. άτων. P. ατε άτωσαν.

Optatiuus.

Optatiui tempora omnia ab indicatiui homonymis. Quippe a tertia singulari, ultima uocali, aut diphthongo in οιμι. Notatū primum indefinitum, cuius ε finiens in αιμι transit communiter, aeolice uero in εια.

Pñs τύπτει τύπτοιμι

Fu.pri. τύψει τύψοιμι οις οι. D. οιτον. οίτην. P. οιμεν οιτε οιεν.

Ind. S. ἔτυπε τύποιμι

Perfec. τέτυφε τετύφοιμι

Fu.S. τυπεῖ. τυποῖμι. οῖς. οῖ. D. οῖτον. οίτην. P. οῖμεν. οῖτε. οῖεν

Cōe. τύψαιμι. αις. αι. D. αιτον. αίτην. P. αιμεν. αιτε. αιεν.

Ind.pri. ἔτυψε. Aeolicū. τύψεια, ας. ε. D. ειατον. ειάτην. P. αμεν. ατε. εαν.

Subiunctiuus.

Tempora subiunctiui a persona homonymorum eadem postrema uocali & diphthongo in ω.

Pns. τύπτει. τύπτω.

Ind. pri. ἔτυψε. τύψω. ῃς. ῃ. D. ητον. ητον. P. ωμεν. ητε. ωσι.

Perfe. τέτυφε. τετύφω.

Ind. S. ἔτυπε. τύπω.

Infinitiuus.

Infiniti quoque tempora ab eadem homonymorum (in quibus ει extrema est) adtracto duntaxat ν, in quibus uero ε, addita ιν syllaba. Subtrahitur perfectum, quod, & si in ε terminetur, homonymi tertia, non ιν sed ναι in finem colliget, & primum indefinitum quod formatur a prima homonymi, assumpta ι litera.

Præsens	τύπτει	τύπτειν
Fu. pri.	τύπτει	τύπτειν
Fu. se.	τυπεῖ	τυπεῖν
Ind. se.	ἔτυπε	τυπεῖν
Perfe.	τέτυφε	τετυφέναι
Ind. pri.	ἔτυψα	τύψαι

De Participijs quomodo formentur.

Participia quoque præsentis temporis & futuri ab homonymorum indicatiui prima, adsumpta ν litera, quemadmodum primi indefiniti ς. Porro secundi & perfecti illud quidem ν finale in ω, hoc α in ως. Horum fœminina a masculis mutata extrema in ουσα. Extrahuntur indefinitum primum quod α arrogat, & perfectum quod ως in υι uertit. Neutra quoque a maribus, nimirum a genitiuo recisa ultima, præter perfectum quod a nominatiuo fit, ipsius ω in ο conuersa.

Masculina.

Pñs	τύπτω	τύπτων	οντος
Fu.p.	τύψω	τύψων	
Fu.se.	τυπῶ	τυπῶν	οῦντος
Ind.se.	ἔτυπον	τυπὼν	όντος
Ind.p.	ἔτυψα	τύψας	αντος
Perf.	τέτυφα	τετυφὼς	ότος

	Fœmina	Neutra	
Præsens	τύπτουσα	τύπτον	οντος
Fu.pri.	τύψουσα	τύψον	
Fu.Se.	τυποῦσα ης	τυποῦν	οῦντος
Ind.S.	τυποῦσα	τυπὸν	όντος
Ind.pri.	τύψασα	τύψαν	αντος
Perfe.	τετυφυῖα ας	τετυφός	ότος

DE VERBIS MEDIIS.

VErba media, quæ passiua declinationis specie, utranque significationem promiscue notant, ab actiuis ita fiunt, ut ω actiuorum finale grauatum quidem, in ο, Idem uero circumflexum in ου transforment, iamque adiecta μαι, syllaba medium perficitur. In temporibus autem in ον desinentibus proijcieudo ante ν extremum, μαι syllabam, ab actiuis sua tempora medium detorquet.

Præsens. τύπτω. τύπτομαι. ῃ. εται. D. ομεθον. εσθον. εσθον. P. όμεθα. εσθε. ονται.

Fu. pri. τύψω. τύψομαι.

Fu. Se. τυπῶ τυποῦμαι. ῇ. εῖται. D. ούμεθον. εῖσθον. εῖσθον. P. ούμεθα. εῖσθε. οῦνται.

Prę. ipf. ἔτυπτον ἐτυπτόμην. ου. ετο. D. όμεθον. εσθον. εσθον. P. όμεθα. εσθε. οντο

Ind. Se. ἔτυπον ἐτυπόμην.

Ind. pr. ἔτυψα ἐτυψάμην. ω. ατο. D. άμεθον. ασθον. άσθην. P. άμεθα. ασθε. αντο.

Iam ad perfectum medium ueniendum, quod tempus personaliter quidem in om̄ibus inclinationibus exemplo perfecti actiui declinatur. Neq; secus ab indicatiui homonymi tertia in reliquis modis extrahitur, quam actiuum a suo. Adeo difficultas hac in re lectorem morari nō potest. Atqui formatio est, quæ ambiguitatem parit, non ita multum arduam tamen, si quis distinctiuam exacte nouerit. Quippe hanc ante finale α uendicat, quæ ut paucis nunc doceamus, ea est, quam ante ον, postremum seruat indefinitum. Formatiua ergo perfecti in coniugationis distinctiuam transeunte medium ab actiuo fit. Quæ una res causa est, ut in circumflexis una syllaba minus actiuo medium inflectatur. Nam cum ante finiens α characteristicam sui ordinis seruare debeat medium perfectum, intercipiuntur necessario actiui perfecti literæ illæ duæ, quæ uocalem extremam proxime antecedunt.

ἔτυπον. τέτυφα τέτυπα.
Ind.S. Perf.ac. Mediũ
ἔδουπον δεδούπηκα δέδουπα.

Nec hoc tamen ſcire ſatis fuerit. Nam in diſſyllabis futuri primi quoq; penultima uenit obſeruanda, quam ſi per ι aut ε efferat, non ſatis eſt ſeruaſſe ante α poſtremum, coniugationis diſcretiuam, niſi etiam loco ι literam ο ſuffeceris.

Pñs Fu.pri Ind.Se.
φθείρω φθερῶ ἔφθαρον ἔφθαρκα ἔφθορα.
pfe ac. pf.me.
πείθω πείσω ἔπιθον πέπεικα πέποιθα.

In uerbis quartæ in αινω, ab actiuo perfecto exemptis γ κ, & α penultimæ in η redeunte.

Pñs φαίνω. Perfe.acti. πέφαγκα. Perfe.me. πέφηνα.

¶ Nunc de ĩperatiuo, cuius præſens ab imperfecto ſui indicatiui fit, tractandum eſt. Naſcitur enim ab ipſius ſecunda reciſo augmento. Idem facit poſtremum indefinitum. Sed primum huius modi indefinitum cum actiui infinitiui primo idem atq; unum uoce eſt.

Imper. ἐτύπτου. τύπτου.
έσθω. D. εσθον. έσθων. P. εσθε. έσθωσαν.
Ind.ſe. ἐτύπου. τυποῦ.
Ind.pri. Infi. τύψαι. τύψαι. άσθω. D. ασθον. άσθων. P. ασθε. άσθωσαν.
Perfe. τέτυπε. τέτυπε. έτω. D. ετον. έτων. P. ετε. έτωσαν.

¶ Optatiui tpa ab homonymis actĩs μι poſtrema in μην.

Pñs. τύπτοιμι. τυπτοίμην.
Fu pri. τύψοιμι. τυψοίμην. οιο. οιτο. D. οίμεθον. οισθον. οίσθην.
Ind.ſe. τύποιμι. τυποίμην. P. οίμεθα. οισθε. οιντο.

Fu.ſe. τυ οίμι. τυποίμην. οῖο. οῖτο. D. οίμεθον. οῖσθον. οίσθην. P. οίμεθα. οῖσθε. οῖντο.
Ind.pri. τύψαιμι. τυψαίμην. αιο. αιτο. D. αίμεθον. αισθον.
Perſec. τέτυπα. τετύποιμι. οις. οι. D. οιτον. οίτην. P. οιμεν. οιτε. οιεν.
¶ Subiunctiui etiã a temporibus ſubiunctiui actiui adſumendo μαι.
Pñs. τύπτω. τύπτωμαι.
Ind.pri. τύψω. τύψωμαι. η. ηται. D. ώμεθον. ησθον. ησθον. P.
Ind.ſe. τύπω. τύπωμαι. (ώμεθα. ησθε. ωνται.
Perſe. τέτυπα. τετύπω. ης. η. D. ητον. ητην. P. ωμεν. ητε. ωσι
¶ Tẽpora infinitiui a ſecunda pſona plurali homonymorum indicatiuorum ε in αι diphthongum. Sed obſerua pfectũ.

Pñs	τύπτεσθε	τύπτεσθαι
Fu.pri.	τύψεσθε	τύψεσθαι
Fu.ſe.	τυπεῖσθε	τυπεῖσθαι
Ind.pri.	ἐτύψασθε	τύψασθαι
Ind.ſe.	ἐτύπεσθε	τυπέσθαι
Perſe.	τέτυπε	τετυπέναι.

Maſculina participia omnia a proprijs temporibus modi finitiui extrema in μενος. Fœminina a maſculis ος in η. Neutra quoq; ab eiſdem σ in ν mutatis. Perfecti participium & declinatione & deductione actiuo prorſus ſimile.
Pñs. τύπτομαι. τυπτόμενος.
Fu pri. τύψομαι. τυψόμενος.
Fu.ſe. τυποῦμαι τυπούμενος. ου. Fœĩa. μένη. Neu. μενον
Ind p. ἐτυψάμην. τυψάμενος.
Ind.ſe. ἐτυπόμην. τυπόμενος.

Perf. τέτυπα. τετυπώς. Fœmini τετυπυῖα. Neu. τετυπός.

DE PASSIVO.

DE inclinationum paſſiuarum præſente, quoniam idē omnino cum medio eſt, tacebimus. Reliquorum tē-porum figurationem quammaxime poſſumus dilucide, & breuiter tradituri. A poſtremo igitur indefinito quod ſolū ab actiuo naſcitur auſpicabimur finiente ο in η.

Ind. ſecun. actiuū. ἔτυπον. Ind. ſecun. paſſi. ἐτύπην. ης. η.

Proximum huic futurum ſecundum erit, quod ab ipſius ſe-cunda ducitur, adſumendo ομαι & ſecludendo augmentū.

ἐτύπης. τυπήσομαι.

Priuſquam de perfecti deriuatione tractauerimus, non fue-rit ineptum illam mutarum figuram oculis ſubijcere, quæ ipſas in tenues, & medias, & aſpiratas ſecat. Ex q̄ facile de-prehenderis propriam uniuſcuiusq; tenuis mediam & craſ-ſam, craſſæ tenuem & mediam, mediæ tenuem & craſſam.

Tenues	Mediæ	Aſpiratæ
π	β	φ
κ	γ	χ
τ	δ	θ

Iam ut paratiſſimam habeas oportet harum duplicē. Quæ ergo cuicunq; tenui aut mediæ duplex eſt, ea & craſſæ & mediæ duplex eſt. Continet enim duplex aut mediam in ſe, aut tenuem cum σ, quemadmodum hic uidere eſt.

ζ	σδ			τ		κ		π
ξ	κσ	ζ duplex	ξ ad	δ	ad	γ	ψ ad	β
ψ	πσ			θ		χ		φ

His cognitis facile fuerit percipere quonam pacto perfectū formandum ueniat. In prima ergo & secunda coniugatione ab actiuo perfecto fit, α in μαι mutata. Et quæ α ducit aspirata in propriam mediam redeunte, quæ quidem media in prima coniugatione rursum in μ transit. β enim μ præcedere nusquam potest.

τέτυφα, τέτυμμαι

λέλεχα, λέλεγμαι

Perfectum tertiæ ab actiuo homonymo κα in μαι, adsumpta semper σ quoties uerbi positio in ω non purum effertur, aut actiui penultima in breuem uel ancipitem. Alioqui σ nunquam admittit. Incerta tamen huius literæ appositio est in uerbis quæ duce diphthongo in ω poferimus.

Præ. acti.	πέπεικα, τετέλεκα,	Pñs	πείθω τελέω	p̄. pas.	πέπεισμαι τετέλεσμαι.
Præ. acti.	πεποίηκα, βεβόηκα,	Pñs	ποιέω βοάω	p̄. pas.	πεποίημαι βεβόημαι
Præ. acti.	ἤκουσα, τετόξευκα	Pñs	ἀκούω τοξεύω	p̄. pas.	ἤκουσμαι τετόξευμαι

Quartæ perfectum ab actiuo κα in μαι, idq; duntaxat. Subtrahuntur tamen quorum actiuum γ ante κ habet, utpote in quibus γ etiam in μ uerti debeat.

ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι

πέφαγκα, πέφαμμαι.

FORMATIO PERSONALIS perfecti passiui.

Prima Coniugatio, Secunda πσ ψ κσ ξ

Secunda persona a prima extrita μ litera, mediaque in propriam duplicem migrante. Tertia resoluta eius duplici a secunda, & σ in τ mutato.

τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται	β in ψ
λέλεγμαι	λέλεξαι	λέλεκται	γ in ξ

Secunda a prima dũtaxat μ in σ nisi forsan σ ante μ habeat prima, tunc enim μ recipias oportet. A prima etiam tertia μ in τ.

πέπεισμαι	πέπεισαι	πέπεισται
πεποίημαι	πεποίησαι	πεποίηται

Secunda a prima mutando μ in σ. Tertia a secunda, σ in τ. Notantur quæ geminatum μμ ante αι habent, in quorum secunda μ in ν abit.

ἔσπαρμαι	ἔσπαρσαι	ἔσπαρται
πέφασμαι	πέφανσαι	πέφανται

Plusquamperfecti personalis formatio.

Plusquamperfectum a perfecto μαι duntaxat in μην, si perfectum uocalem habeat iniciatiuam. Contra si consonantem subijcimus in principio ε.

ἦσμαι	ἤσμην	ἦσο	ἦτο
τέτυμμαι	ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο

Indefinitum passiuum primum.

Primum indefinitum a tertia perfecti extrema in θην. qua mutatione facta, si a θ tenuis excipiatur, & ipsa uertetur in crassam. Sed & excuti debet consonans ea, quam initialem perfectum ostentat.

	τέτυπται		ἐτύφθην	
	πέπεισται		ἐπείσθην	
Ter. pfe.	πεποίηται	Indef.	ἐποιήθην	ης. η.
	πέφανται		ἐφάνθην	
	ἧσται		ἥσθην	

¶ Futurum primum.

Primum futurum a secunda persona primi indefiniti, excluso augmento, & ομαι apposita.

ἐτύφθης		τυφθήσομαι
	Fu.pri.	
ἥσθης		ἡσθήσομαι

Post paulo futurum a secunda perfecti passiui inserendo ομαι syllabam. τέτυψαι τετύψομαι.

¶ Formatio personalis.

Pñs. τύπτομαι.
Fu.p. τυφθήσομαι. ῃ. εται. D. όμεθον. εσθον. εσθον.
Fu.se. τυπήσομαι P. όμεθα. εσθε. ονται.
Fu.ter. τετύψομαι.

Ind.pri. ἐτύφθην.
ης. η. D. ητον. ήτην. P. ημεν. ητε. ησαν.
Ind.se. ἐτύπην.

Perfec. τέτυμμαι. ψαι. πται. D. ύμμεθον. υφθον. υφθον. P. ύμμεθα. υφθε. τετυμμένοι εἰσί.

Plusq̃p. ἐτετύμμην. ψο. πτο. D. ὕμμεθον. ὕφθον. ὕφθην. P. ὕμμεθα. ὕφθε. τετυμμένοι ἦσαν.

Imp. ἐτυπτόμην. ου. ετο &c. ut medium.

Perfectum passiuum tertia singulari ante αι finale consonantem habente, deficit plurali tertia. In cuius locum sufficitur participium cum uerbo substantiuo. Idem fit in plusquamperfecto. Cæterum quandocunq; αι finale singularis tertiæ uocalis antecedit proxima, ab eadem tertia pluralem extrahimus, proijciendo ante τ, ν literam.

τέτυμμαι. τετυμμένοι. πεποίημαι. πεποίηνται

εἰσι

λέλεγμαι. λελεγμένοι. βεβόημαι. βεβόηνται

Imperatiuus Passiuus.

De præsente imperatiui in medijs dictum est, perfectum uero e secunda persona perfecti indicatiui ducitur, mutando αι in ο.

Imp. ἐτύπτου. τύπτου.

Perfe. τέτυψε. τέτυψο. τετύφθω. D. τέτυφθον. ὕφθων. P. ὕφθε. ὕφθωσαν.

Primum indefinitum ab indicatiui homonymi tertia, separato incremento, & τι syllaba in finem adsumpta. Secundum indefinitum a secundi indefiniti indicatiui tertia persona, & quod ex abundante est omisso, & θι syllaba adiecta.

P ἐτύφθη. τύφθητι

Ind. ήτω. D. ητον. ήτων. P. ητε. ήτωσαν

S ἐτύπη. τύπηθι.

Præſens & omnia futura paſſiua ab homonymis ſui indicatiui, mutando μαι in μην, & adſumendo ι ante μην.

Vtrunq; indefinitum a prima ſui indicatiui, eo quo creuit ſepoſito, & ante ην finale ει diphthongo poſita.

Optatiuus perfecto caret, ſi præcedat αι finale perfecti indicatiui, conſonans, diphthongus, aut litera υ, cuius tunc locum occupare debet proprium participium cum præſente optatiui uerbi ſubſtantiui. Sed ducente μαι finale litera longa, mutando μαι in μην, & adſumendo ι ante μην, fiet perfectum optatiui a perfecto indicatiui. Sed hic aduertendũ ι ſubſcribendum eſſe, non pronuntiandum. Præcedentibus etiam μαι in perfecto α ε ο mutando μαι in μην, & adſumendo ι ante μην, fiet perfectum optatiui a perfecto indicatiui, & ſic ex α fit αι, ex ε ει, ex ο οι.

Pñs. τύπτομαι. τυπτοίμην.

Fu. p. τυφθήσομαι. τυφθησοίμην.

οιο. οιτο. D. οίμεθον. οισθον. οίσθην. P. οίμεθα. οισθε. οιντο.

Fu. Se. τυπήσομαι. τυπησοίμην.

Fu. poſtp. τετύψομαι. τετυψοίμην.

Ind. pri. ἐτύφθην. τυφθείην.

είης. είη. D. είητον. ειήτην. P. είημεν. είητε. είησαν.

Ind. ſe. ἐτύπην. τυπείην.

Perfe. τέτυμμαι. τετυμμένος. είην. είης &c.

πεποίημαι. πεποιήμην. ῇο. ῇτο. D. ῄμεθον. ῇσθον. ῄσθην. P. ῄμεθα. ῇσθε. ῇντο.

¶ De Subiunctiuo.

Pñs subiunctiui passiui coincidit cum p̄sente subiunctiui

Vcunq; indefinitum a tertia persona homo- (medij.

nymi indicatiui abijciendo augmentum, & mutando η fi-

nale in ῶ circumflexum.

Perfectum in subiunctiuo deest, quoties μαι modi pronū tiatiui præcesserit uel consonans, uel diphthongus, uel hæc litera υ. Locum autem eius supplet participium cum uerbo substantiuo. Rursum si litera longa uel breuis præcedat μαι, in ῶ circumflexum utranque mutamus.

Secunda persona perfecti subiunctiui, formatur a prima perfecti subiunctiui actiui, intercepta ultima, circumflexaque penultima.

Pñs. τύπτω. τύπτωμαι. ῃ. ηται. &c.

Ind. pri. ἐτύφθην. τυφθῶ.

ῇς. ῇ. D. ῆτον. ῆτον. P. ῶμεν. ῆτε. ῶσι.

Ind. se. ἐτύπην. τυπῶ.

Perfec. τέτυμμαι. τετυμμένος. ἐὰν. ὦ. ᾖς. ᾖ.

πεπρίκμαι. πεπριῶμαι. ῇ. ῆται. D. ώμεθον. ῆσθον. ῆσθον. P. ώμεθα. ῆσθε. ῶνται.

¶ De Infinitiuo.

Vniuersa infinitiui tempora a secundis personis pluralibus temporum homonymorum indicatiui, mutando ε in αι. Præter indefinita quæ a tertia sui homonymi indicatiui, ponendo augmentum & adsumendo ναι syllabam, deriuant.

Præsens	τύπτεσθε	τύπτεσθαι
Fu. pri.	τυφθήσεσθε	τυφθήσεσθαι

Fu. ſe.	τυπήσεσθε	τυπήσεσθαι
Fu. poſtpaulo	τετύψεσθε	τετύψεσθαι
Perſe.	τέτυφθε	τετύφθαι.

Ind.	P	ἐτύφθη	τυφθῆναι.
	S	ἐτύπη	τυπῆναι.

¶ De Participijs.

Participia paſſiua omnium tempoꝝ terminantium in μαι, formantur ab homonymis indicatiui, mutando ultimam ſyllabam in μενος. At indefinitum utrunq; format participium a ſecunda perſona, mutando η in ε, addito accentu acuto, & quod acutum eſt excuſſo. Fœminina eorum, quæ terminantur in ος formantur a maſculis, mutando ος in η. Neutra a maſculinis, mutando σ in ν literam. Fœmininũ utriuſq; indefiniti a maſculino adſumendo α. Neutra a genitiuo maſculini reijciendo ultimam ſyllabam.

Pñs. τύπτομαι. τυπτόμενος.

Fu. p. τυφθήσομαι. τυφθησόμενος.

Fu. ſe. τυπήσομαι. τυπησόμενος. Fœina μένη. N. μενον.

F. poſtp. τετύψομαι. τετυψόμενος.

Perſe. τέτυμμαι. τετυμμένος.

Ind.	P	ἐτύφθης	τυφθείς	ἔπος
	S	ἐτύπης	τυπείς	

Fœina	τυφθεῖσα.	Neu.	τυφθέν
	τυπεῖσα.		τυπέν

DE CIRCVMFLEXIS.

VErba circumflexa, siue ea, quę contracta appellantur, descendunt a uerbis in αω, εω, uel οω. Id nominis inde sortita, quod unam syllabam colligant. Contrahuntur uero in præsentibus omnium modorum, & in imperfecto indicatiui, nec in alio quouis tempore. Quandocunque post α ε uel ο sequitur ω, fiet contractio in ω, Contrahuntur autem ut patet in figura sequente.

Verba in αω.

α	ει / ε / η	in	α	ut	βοάεις βοᾷς / βοάετον βοᾶτον / βοάῃ βοᾷ
α	ω / ο / ου / οι	in	ω	ut	βοάω βοῶ / βοάομεν βοῶμεν / βοάουσι βοῶσι / βοάοιμι βοῷμι

Verba in εω.

εω in ῶ ut ποιέω ποιῶ.

ε	ει / ε	in	ει	ut	ποιέεις ποιεῖς / ποιέετον ποιεῖτον
ε	ο / ου	in	ου	ut	ποιέομεν ποιοῦμεν / ποιέουσι ποιοῦσι
ε	η	in	η	ut	ποιέῃ ποιῇ
ε	οι	in	οι	ut	ποιέοιμι ποιοῖμι

Verba in οω.

οω in ῶ ut χρυσόω χρυσῶ

ε χρυσόετον ῦτον ω σῶτε.
ο ο in ου χρυσόομεν ῦμεν οη in χρυσόητε
ου χρυσόουσι ῦσι ου σῦτε.

ῃ χρυσόῃς χρυσοῖς
ο ῃ in οι ut χρυσόῃ χρυσοῖ
οι χρυσόοιμι χρυσοῖμι.

In tertia cõiugatione circumflexoꝝ aduertendũ est, si post ο sequatur diphthongus propria uel impropria in qua sit ι. Nam tunc fit contractio in οι diphthongum. Excipitur infinitiuus, ubi ο & ῃ contrahuntur in ου χρυσόειν χρυσοῦν.

DE VERBIS IN μι.

QVoniã uerba in μι a uerbis tertiæ, q̃ termiãt in αω εω οω facta reduplicatione, deducunt, primo q̃nam pacto in his fiet reduplicatio, dicendum est. Notandũ ergo reduplicationẽ geminã eẽ, ꝑpriã, & impropriã. Est autẽ reduplicatio principalis cõsonãtis, aut eius antistichi, cũ correpta uocali assumptio. Propria fit, q̃ties uerbũ uel a simplici, uel a duabus cõsonãtibus (quaꝝ, priore existẽte muta, secũda liquescit) ĩcepit, utpote in q̃ repetetur cũ ι prima cõsonãs sicut πλέω πλῶ πιπλέω. θέω τιθέω. δόω διδόω. Impropri, q̃ties ꝑponit̃ solũ ι, id q̃d fit qñ simplex uerbũ a uocali, uel ς sortitur initium, ἕω. ἵεω. σάω. ἱσάω. A quibus & id genus uerbis, sic reduplicatis, fiunt quæ in μι appellant̃, uocali penultima in suã lõgã mutata, α & ε in η, ο in ω.

ἱσάω ἵσημι. τιθέω τίθημι. διδόω δίδωμι.

A uerbis in νω fiunt uerba in μι nulla facta reduplicatione, neq; mutatione, nisi finali ω, in μι, ζεύγνύω ζεύγνυμι.

Aduerte uerba in μι futura, primum indefinitum, perfectum, & pluſquamperfectum propria non habere, uerum hæc tempora a primitiuis mutuari. De quibus (quoniam coꝝ formatio diuerſa ab his uideri poterit) putauimus nunc tacendum eſſe. Illud quoq; memoria tenendum, in paſſiuis & medijs uerbis, item in omnibus dualibus & pluralibus, extra quam ſecundi indeſiniti, ſeruare hæc uerba penultimam uocalem primitiuorum. Vocariq; a nobis primæ coniugationis in μι, quæ ab άω ueniunt. Secundæ, quæ ab έω. Tertiæ, quæ ab όω. Quartæ, quæ ab ύω.

Verba Reduplicata in μι.

P	ἵστημι	ἱστάω
S	τιθέω	τίθημι
T	διδόω	δίδωμι
Q	ζευγνύω	ζεύγνυμι

	στάω		στήσω	
Verba simplicia pñ.	θέω	Fu.	θήσω	& ſic de cæteris.
	δόω		δώσω	
	ζευγνύω		ζευγνύσω	

Formatio Perſonalis.

ἱστάω	ἵστημι			α	
		ης. ησι			
τιθέω	τίθημι			ε	
			D		τον. τον
διδόω	δίδωμι	ως. ωσι.		ο	
ζευγνύω	ζεύγνυμι. υς. υσι			υ	

	α		ᾶ		ά	
	ε		εῖ		έ	
P		μεν τε		σι. Cōiter		ασι. Ionice
	ο		οῦ		ό	
	υ		ῦ		ύ	

Deest tamen ionica tertia in uerbis primæ coniugationis, ob malam sonantiam. Non enim dicimus, ἱστάασι. Item in uerbis quartæ, tertia communis. Nam ζευγνῦσι, in usu non est. Sed pro eo utimur persona primitiui ζευγνύουσι.

¶ Imperfectum formatur a præsenti, mutando μι finale in ν aucto principio, ut in cæteris.

	ἵστημι		ἵστην	
				ης.η
	τίθημι		ἐτίθην	
Præ.		Impe.		
	δίδωμι		ἐδίδων	ως.ω
	ζεύγνυμι		ἐζεύγνυν	υς.υ

	α			α	
	ε			ε	
Du.	ο	τον.την.	Pl.	ο	μεν.τε.σαν
	υ			υ	

¶ Secundum indefinitum a futuro primitiui, extrema in ν & ε communi augmento præposito. In polysyllabis quartæ, deesse secundum indefinitum adfirmant grammatici, & in dissyllabis haberi quidem, sed par imperfecto, ut κλῦμι ἔκλυν κλύσω ἔκλυν.

στήσω ἔστην

ης.η η

θήσω ἔθην D ε τον.την.

δώσω ἔδων ωσ.ω. ο

Secundũ

η regulam η

P. ε μεν.τε.σαν. ἔθην. & D τον.την. P. μεν.τε.σαν

ο ἔδον facit ω

Nam ſecundus Aoriſtus eandẽ ſemper uocalẽ in penultima duali & plĩ uendicat, quam habet ultima ſui ſingularis.

¶ De Participijs.

Participia præſentis formantur a ſecunda perſona imperfecti, ut poſterioris indefiniti a poſteriore indefinito, extrema uocali in propriam primitiui figuratiuam conuerſa, & in ſecunda coniugatione adſumitur ι, ſicut in tertia υ, ne contra naturam participiorum in ς, ultimam haberẽt breuem. fœminina a maſculinis adſumendo α. neutra a genitiuo maſculinorum reiecta ultima.

Maſculina.

ἵστης	ἱστάς	α	
ἐτίθεις	τιθείς	ε	
ἐδίδως	διδούς	ο	ντος
ἐζεύγνυς	ζευγνύς	υ	

Fœminina.		Neutra.	
ἱστᾶσα,		ἱστάν	
τιθεῖσα,		τιθέν	
διδοῦσα.	ης	διδόν	τος
ζευγνῦσα.		ζευγνύν	

¶ Secundum Indefinitum.

Masculina.

στὰς α
θεὶς ε ντος
δοὺς ο

Fœminina. Neutra.

στᾶσα στὰν
θεῖσα εις θὲν ντος
δοῦσα δὸν

De Imperatiuo.

Tempora imperatiui, a temporum indicatiuorum prima persona plurali, mutando μεν in θι. nisi fuerit in penultima crassa, tunc em̃ mutatur θ in τ, abijciturq; augmentũ, ut in grauatis.

ἵσταμεν ἵσταθι ά
τίθεμεν τίθετι έ
δίδομεν δίδοθι ό τω. τω
ζεύγνυμεν ζεύγνυθι ύ

α α
ε ε
D τον. των. P τε. τωσαν
ο ο
υ υ

Indefinitum secundum.

ἔστημεν στῆθι ή η η
ἔθεμεν θέτι έ τω. D ε τον. των. P ε τε. τωσαν
ἔδομεν δόθι ό ο ο

Sed duo poſtrema aliam etiam ſcđam ſortita ſunt. Quam ab indicatiui ſecunda, incremento ſemoto & longa in breuem propriam commutata, deducunt.

ἔθην ἔθης θές ε τω

ἔδον ἔδως δός ο

¶ De Optatiuo.

Tempora optatiui formantur a genitiuo participioꝝ eiuſdem nominis, extrema in ην & ν litera in ι mutatis. Quartæ optatiuus in uſu non eſt, quemadmodum etiam neque ſubiunctiuus.

	ἱστάντος		ἱσταίην	αί	
Par.	τιθέντος	Sin.	τιθείην	εί	ης. η
	διδόντος		διδοίην	οί	

	αί			αί		αι	
Du.	εί	ητον. ήτην.	Pl.	εί	ημεν. ητε	ει	ησαν
	οί			οί		οι	

	στάντος		σταίην	αί	
Par.	θέντος	Sin.	θείην	εί	ης. η
	δόντος		δοίην	οί	

				αι	
Du.	ητον. ήτην.	Plu	ημεν. ητε.	ει	ησαν
				οι	

Fiunt in iſtis aliæ perſonæ plurales primæ, elidendo literã η, a quibus fiunt etiam diuerſæ tertiæ, expuncto, μ, attice.

ἱσταῖμεν		ἱσταῖεν
τιθεῖμεν	Tertiæ	τιθεῖεν
διδοῖμεν		διδοῖεν

	σταῖμεν		σταῖεν
Ind. secundi	θεῖμεν	Tertiæ	θεῖεν
	δοῖμεν		δοῖεν

¶ De Subiunctiuo.

Subiunctiui modi præsens, formatur ab imperfecti tertia, reijciendo augmentum & extrema uocali in ω mutata. Notandum etiam uerba primæ coniugationis, secundam per tertiam singularem per ᾳ enuntiare. Secundæ per ῃ. Tertiæ per ῳ.

ἵστη	ἱστῶ	ᾳ		ᾳ
ἐτίθη	τιθῶ	ῃ	σ	
ἐδίδω	διδῶ	ῳ		ῳ

	α		ᾳ	
Du.	η	τον. τον. P. ῶμεν.	ῃ	τε. ωσιν.
	ω		ῳ	

¶ De Indefinito.

Secundum indefinitum formatur a propria indicatiui tertia, seiuncto augmento mutataque ultima uocali in ω. Quocirca illud memoria tenendum est, primæ & secundæ coniugationis uerba, secundas & tertias personas enuntiare per ῃ. Tertiæ uero per ῳ.

ἔστη	στῶ	
ἔθη	θῶ	ῃς. ῃ.
ἔδω	δῶ	ῳς. ῳ.

	ῆ.	ῆ.	ῆ	
Du.	τον	τον. P. ῶμεν.		τε. ῶσιν.
	ῶ	ῶ	ῶ	

¶ De Infinitiuo.

Infinitiui tempora fiunt a prima perſona plurali ſuorum indicatiuorum, mutando μεν in ναι.

ἵσαμεν ἱσάναι.			στῆμεν στῆναι
τίθεμεν τιθέναι.		Scđm Ind.	θέμεν θέναι
δίδομεν διδόναι			δόμεν δόναι
ζεύγνυμεν ζευγνύναι.			

Dicimus tamen θεῖναι. δοῦναι. adſumptis ι & υ ne in penultima corripiantur contra naturam ſecundi Aoriſti. Ex regula enim dicendum fuiſſet θῆναι. δῶναι, quemadmodum θῆμεν. δῶμεν. Nam ſecundus Aoriſtus (ut dictum eſt) in penultima duali & plurali ſeruat extremam uocalem proprij ſingularis. Hic tamen error tm̄ in his tribus contingit.

ἔθην	poſui
ἔδων	dedi
ἧν	miſi

¶ De Medijs & Paſſiuis.

Media fiunt ab actiuis poſtrema in μαι, & longa penultimæ, in primitiui figuratiuam mutatis.

ἵστημι	ἵστα	
τίθημι	τίθε	
		μαι. σαι. ται.
δίδωμι	δίδο	
ζεύγνυμι	ζεύγνυ	

	α		α	
	ε		ε	
D		μεθον. σθον. σθον. P.		μεθα. σθε. νται.
	ο		ο	
	υ		υ	

ἵστ. Imperfectum formaт a pñte μαι in

Secunda μην & ε cōmuni augmento, si præ-

Attica. τίθη sens a consonāte incipiat ppositō.

ἵσα, ἵσα

τίθε ἐτίθε

μαι μην. σο. το.

δίδο ἐδίδο

ζεύγνυ ἐζεύγνυ

α α

ε ε

D μεθον. σθον. σθην. P μεθα. σθε. ντο.

ο ο

υ υ

¶ Secunda persona primorum trium Ionica.

ἵσαο ἵσω

ἐτίθεο Attica ἐτίθου

ἐδίδοο ἐδίδου

Secundum indefinitum a suo indicatiui prima persona, extrema uocali in primitiui formatiuam uersa, & μη syllaba interposita.

ἕστην ἐστά

ἔθην ἔθε μην. σο. το.

ἔδων ἔδο

α α

D ε μεθον. σθον. σθην. P. ε μεθα. σθε. ντο.

ο ο

ἕσαο ἕσω

Ionica secunda, ἔθεο Attica ἔθου

ἔδοο ἔδου

Et notandum in imperfecto & secundo indefinito fieri ionicam personam secundam a communi, elidendo σ, & ab ionica atticam (quod etiam in praesenti & indefinito imperatiui contingit) crasi.

α			ω
ε	ο in		
ο			ου

De Imperatiuo.

Imperatiui tempora ab homonymorum indicatiuorum secunda persona, abijciendo augmentum.

ἵστα		ἵστη	
ἐτίθε		τίθε	
	σο.		σο. σθω
ἐδίδο		δίδο	
ἐζεύγνυ		ζεύγνυ	

	α		α	
	ε		ε	
D.		σθον. σθων. P.		σθε. σθωσαν
	ο		ο	
	υ		υ	

	ἵσταο		ἵστω	
Se. Ioni.	τίθεο	Atti.	τίθου	
	δίδοο		δίδου	
	ἕστα		στά	
Ind.	ἕθε	σο	θέ	σο, σθω
	ἕδο		δό	

α ε ο
D σθον. σθων. P. α ε ο σθε. σθωσαν

Ioni. στάο θέο δόο Atti. στῶ θοῦ δοῦ α ε ο σθω.

¶ Tempora optatiui ab actiuis eiusdem nominis, adsumendo ante ην finale μ literam.

ἱσταί τιθεί διδοί ην ἱσταί τιθεί διδοί μην. ο. το.

D. αι ει οι μεθον. σθον. σθην. P. αι ει οι μεθα. σθε. ντο

¶ Indefinitum.

σταί θεί δοί ην σταί θεί δοί μην. ο. το.

D αι ει οι μεθον. σθον. σθην. P. αι ει οι μεθα. σθε. ντο.

Subiunctiui tempora a temporibus subiunctiui actiui homonymis adsumendo μαι.

ἱστῶ τιθῶ διδῶ ἱστῶ τιθῶ διδῶ μαι ᾶ ῆ ῶ ται

		ᾶ			ᾶ	
D	ὠμεθον	ῆ	σθον. σθον.	P. ὠμεθα.	ῆ	σθε. ῶνται
		ῶ			ῶ	

Aliqui dicunt in ſecunda perſona ἰσῇ.

	στῶ	στῶ		στῇ	ᾶ	
Ind.	θῶ	θῶ	μαι	θῇ	ῆ	ται
	δῶ	δῶ		δῷ	ῶ	

		ᾶ			ᾶ	
D	ὠμεθον	ῆ	σθον. σθον.	P. ὠμεθα	ῆ	σθε. ωνται
		ῶ			ῶ	

Secunda, ter	Pri.		α
tia, ſingularis	Se.	coniuga. ſeruant	η
& dualis.	Ter.		ω

Prima dualis, prima & tertia pluralis ω.

¶ De Infinitiuo.

Tempora modi infinitiui, fiunt ab indicatiuorum homony morum ſecunda duali, mutando ε in αι, & abiijciendo augmentum.

ἵστασθε	ἵστασθαι					
τίθεσθε	τίθεσθαι		ἕστα		στά	
δίδοσθε	δίδοσθαι	Ind.	ἕθε	σθε	θέ	σθαι
ζεύγνυσθε	ζεύγνυσθαι		ἕδο		δό	

¶ De Participijs.

Participia fiunt a temporibus ſui indicatiui, extrema in μενος. Et in ſecundo indefinito expungitur augmentum. Fœminina & neutra a maſculinis, ut in grauatis.

ἵστα   ἱστά
τίθε   τιθέ
      μαι   μενος, η, ον.
δίδο   διδό
ζεύγνυ   ζευγνύ

ἐστά   στά
Indefinitum ἐθέ   μην   θέ   μενος, η, ον.
ἐδό   δό

¶ Notatiuncula.

Passiua omnia carent secundo indefinito. Præsens & imperfectum omnium modorum, omnino medijs similia.

VERBA SVBSTANTIVA.

¶ Indicatiuus.

Pñs. εἰμί εἶς εἶ ἐστί. D. ἐστόν ἐστόν. P. ἐσμέν. ἐστέ εἰσί.
Imper. ἦν ἦς ἦ. D. ἦτον ἤτην. P. ἦμεν ἦτε ἦσαν.
Fu. ἔσομαι. ἔσῃ ἔσεται. D. ἐσόμεθον ἔσεσθον ἔσεσθον.
P. ἐσόμεθα, ἔσεσθε ἔσονται.

¶ Imperatiuus.

ἔσο
ἔστω. D. ἔστον. ἔστων. P. ἔστε. ἔστωσαν.
ἴσθι

¶ Optatiuus.

Pñs. εἴην εἴης εἴη. D. εἴητον εἰήτην. P. εἴημεν εἴητε εἴησαν, καὶ εἶεν.
Futu. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο. D. ἐσοίμεθον ἔσοισθον ἐσοίσθην. P. ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσοιντο.

¶ Subiunctiuus.

ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ. D. ἦτον ἦτον. P. ὦμεν ἦτε ὦσι.

Præsens εἶναι.

Infinitiuus

Futur. ἔσεσθαι

¶Participia.

ὁ ὤν. τοῦ. ὄντος. — ὁ ἐσόμενος — τοῦ ἐσομένου.

ἡ οὖσα. τῆς οὔσης — Fu. — ἡ ἐσομένη — τῆς ἐσομένης.

τὸ ὄν. τοῦ. ὄντος — τὸ ἐσόμενον. — τοῦ ἐσομένου.

Plura in uſu huius uerbi non inueniuntur.

DE INFLEXIONE ARTICVLORVM.

Articuli præpoſitiui.

Maſ. ſingularia. ὁ τοῦ τῷ τὸν Dualia. τὼ τοῖν.
Pluralia. οἱ τῶν τοῖς τούς.

Fœ. ſing. ἡ τῆς τῇ τὴν D. τὰ ταῖν P. αἱ τῶν ταῖς τάς.

Neu. ſing. τὸ τοῦ τῷ τό. D. τὼ τοῖν. P. τὰ τῶν τοῖς τά.

Articuli poſtpoſitiui.

Maſ. ſing. ὅς οὗ ᾧ ὅν. D. ὥ οἷν. P. οἵ ὧν οἷς οὕς.

Fœía ſing. ἥ ἧς ᾗ ἥν. D. ἅ αἷν. P. αἵ ὧν αἷς ἅς.

Neu. ſing. ὅ οὗ ᾧ ὅ. D. ὥ οἷν. P. ἅ ὧν οἷς ἅ.

DE DECLINATIONE NOminum.

GRæci diducunt declinationes ſuas in pariſyllabas & in impariſyllabas. Pariſyllabas appellāt in quibus genitiuus nominatiuum non excedit ſyllaba. Impariſyllabas uero a contrario ſenſu.

Quatuor primæ declinatiōes nominum ſunt pariſyllabæ, Quinta uero eſt impariſyllaba.

Prima declinatio est nominum masculinorum tantum, terminantium in ας uel in ης. Quorum genitiuus exit in ου, datiuus in uocalem nominatiui ι subscripto.

Secunda declinatio est nominum fœmininorum tantum, exeuntium in α uel in η. Quorum genitiuus finitur in ης, datiuus in ῃ, accusatiuus in uocalem nominatiui cum ν litera. Dualis & pluralis nominum utriusque declinationis, similes sunt in uoce duali & plurali articuli fœminini gñis.

Pri. ας ᾳ αν
ου
ης ῃ ην

D. α, αιν. P. αι, ων, αις, ας.

Sc. α αν
ης ῃ
η ην

Pri. αἰνείας ᾳ. αν.
ου
χρύσης ῃ. ην

Se. μοῦσα, αν
ης ῃ
τιμή ην

Sed in secunda declinatione aduertendum est, genitiuum & datiuum non semper agi in ης & in ῃ. Nam quando nominatiuus terminatur in α purum, uel in ρα, uel in δα uel in θα, genitiuus terminatur in ας, & datiuus in ᾳ, ι subscripto.

α purum μοῦσα μούσας
ρα ας ᾳ αν ἡμέρα ἡμέρας
δα λήδα λήδας
θα μάρθα μάρθας

¶ Declinatio tertia.

Tertia declinatio est noim̄ masculinorum quidē & fœīorum desinentiū in ος, neutrorum uero in ον. Quorum gtūs terminat̄ in ου, dtūs in ῳ, ι subscripto, accūs in ν cū uocali ntī. Dualis & pluralis masculinorum & fœmininorum similes sunt duali & plurali articuli masculini generis. Neutrorum uero duali & plurali articuli neutri.

ος οι ους ὁ λόγος
ου. ῳ. ον. D. ω. οιν. P. ων. οις. ἡ ὁδός
ον α α τὸ ξύλον

¶ Quarta.

Quarta declinatio est nominum masculinorum & fœmininorum terminantium in ως, & neutrorum in ων. In summa, hęc declinatio attica est, & deducitur a tertia. quare ubicunque in hac offenderis ο ου uel α in illa ω, Vbicūque uero in hac οι habebis, in illa ῳ ι subscripto.

ως ῳ ως ὁ μενέλεως
ω ῳ ων. D. ω ῳν. P. ων. ῳς ἡ ἅλως
ων ω ω τὸ ἀνώγεων.

¶ Quinta.

Quinta declinatio est nominum, quorum gtūs finit̄ in ος, datiuus in ι, accūs in α uel ν literam (nisi nomen sit neutri generis. tunc enim accūs similis est ntō) Ntūs & accūs dualis in ε, gtūs & dtūs in οιν, Ntūs pluralis in ες, gtūs in ων,

dtūs in ι cū σ ξ uel ψ p̄cedētibus, accūs in ας. Q̄ālis fuerit neutri generis, ntūs & accūs in α terminabuntur.

Vocales nominatiui.

α ι υ ω.

Consonantes nominatiui.

σ νσ λσ ξ ψ ν ς

Obliqui.

α ες σ ασ
οσ ι D. ε ονυ P. ων ξ ι
υ α ψ α

Exempla. ὁ αἴας αἴαντος. ἡ τρυγὼν όνος. τὸ βῆμα ατος.

DE INFLECTIONE NOMINVM contractorum.

¶ Prima.

PRima declinatio contractorum, est nominum in ης masculinorum & fœmininorum, & in ες neutrorum adiectiuorum. Item in ος neutrorum substantiuorum. Quorum gtūs terminatur in εος, datiuus in εϊ, accūs in α, si sit masculini uel fœminini. Alioqui conueniet cum suo nominatiuo. Et sciendū est, nomina huius declinationis contrahi in omnibus casibus, præter nominatiuum singularem & datiuū pluralem. Pro quorum contractione animaduertendum est εες, & εας, contrahi in εις. εε uero & εα in η. εοι & εω in ω, sed ι subscribetur literæ ῳ, quæ est ex εοι. Restant adhuc duæ contractiones genitiui singularis & datiui. In genitiuo enim singulari εο contrahitur in ου, & in datiuo εϊ in ει diphthongum.

εες εε
εισ η ¶ εαι οι. ¶ εω ω. ¶ εο ου. ¶ εῖ εἰ
εας εα

Subſtantiua & adiectiua tam maſculina q̄ꝫ fœminina.

Sing. ης. εος ους. εϊ ει. εα η. D εε η. έοιν. οῖν. P. εεσ εις. έων ῶν. σι. εας εισ. ὁ δημοσθένησ. ὁ καὶ ἡ ἀληθής. ¶ Neutra adiectiua.

Sin. ες. εος ους. εϊ ει. ες. D. εε η. έοιν οῖν. P. εα η. έων ῶν. σι. εα η. τὸ ἀληθές.

¶ Neutra ſubſtantiua.

Sin. ος. εος ους. εϊ ει. ος. D. εε η έοιν οῖν. P. εα η. έων ων. σι. εα η. τὸ τεῖχος.

¶ Secunda.

Scđa declinatio cōtractoꝝ eſt, maſculinoꝝ & fœmininoꝝ deſinētiū in ισ & neutroꝝ in ι, quoꝝ gtūs exit in ος cōiter, dtūs in ι, accūs in ιν, maſculinoꝝ & fœmīnoꝝ. neutroꝝ uero ntō ſilis. Et ſciendū eſt, noīa huius declinatōis cōtrahi in tribus caſibus ſolū, & ſp in ι, q̄ties gtūs formaẗ in ιοσ. Præterea Iones uertere ι gtī in ε, atqꝫ adeo fit cōtractio in tribus his caſibus tm̄, idqꝫ quēadmodū ī prima decliatiōe. Hn̄t etiā Attici ſuā declinationē, ſed ea ſiľis eſt Ionicę, niſi q̄ mutēt ο finale genitiui dualis & pľalis in ω, ι ſubſcripto.

M.
F. ις ιος. ιι ι. ιν D ιε. ιοιν.
N. ι ι

ιες ις. ιας ις ὁ ὄφις
P. ιων. ισι. ἡ πόλις
ια ια τὸ σίνηπι

Ionice ος

ε εῖ

Attice ως ῳν in duali

ι ι εῖ ἢ ες

Cōiter ις ι Ionice εες ι

ια εας ἢ εα

¶ Tertia.

Tertia declinatio contractorum, est neutrorum terminantium in ας, quorum genitiuus communiter terminatur in ατος. Sed Iones exempta τ declinant per αος.
Fitq; contractio ad hunc modum. Quoties post α sequit̃ ο uel ω, synæresis fit in ω. Quoties uero sequitur alia q̃uis litera, in α.

ας

Neu. αος ως. αϊ α. ας. D. αε α. αοιν. ῳν.

ρας

τὸ κρέας

P. αα α. αων ω. ασι. αα α.

τὸ κέρας

α ο αϊ ᾳ

Con. ω

α ω α ι

α

αοι ῳ α α

¶ Quarta.

Nomina quartæ declinationis contractorum sunt mascu-

g

lini generis ſolum,& declinant̃ communiter, Ionice & Attice. Communiter faciunt genitiuum in εος, & attice in εως. datiuum in εϊ. Et contrahuntur ſolummodo in tribus caſibus, in datiuo ſingulari, in nominatiuo & accuſatiuo plurali, idq; ſemper in ει. Habent & hæc nomina declinationẽ Ionicam, & ea fit mutando ε penultimæ in η, omni caſu.

	Cõiter	εος εϊ ἑ. εα.
Maſ.	Ionice	ῆος. ῆϊ. ῆα.
	Attice	εως &c̃.

D. εε. εοιν. P. εες ἑς. εων. ευσι. εας ἑς. ῆε. ῆοιν. ῆες. ήων. ῆυσι. ῆας. (ὁ βασιλεύς.

εϊ ει

Contrac. εες

εις

εας

¶ Quinta.

Quinta declinatio eſt nominum fœmininorum & maſculinorum terminantium in ους, quorum genitiuus terminatur in οος, datiuus in οϊ, accuſatiuus in οαν, colligiturq; in duobus caſibus tantum, puta in nominatiuo & accuſatiuo plurali, & id in ου ſemper.

M. ὁ

ους. οος. οϊ. οαν. D. οε. οοιν. P. οες ους. οων. ουσι. οας ους. βοῦς

F. ἡ

οε

Contrac. ου

οα

¶ Sexta.

Sexta contractorum eſt fœmininorum tantum deſinenti-

tum in ω uel in ων, quorum genitiuus terminatur in οος, datiuus in οϊ, accusatiuus in οα. Dualis & pluralis nominum huius declinationis, semper est similis duali & plurali nominum tertiæ declinationis non contractorum. Et genitiuus contrahitur in ους, datiuus in οι, accũs in ω.

ως
Fœminina οος ους. οϊ οι. οα ω
ω

αἰδώς.

D. ω. οιν. P. οι. ων. οις. ους. ἡ

λήτω.

Contrac. οος ους / οϊ οι / οα ω

¶ Septima.

Septima declinatio contractorum, est nominum terminantium in υς acutum, quæ appellat Theodorus primum υ. Patiunturque in tribus casibus solum, semperque in ῖ in datiuo singulari, nominatiuo & accusatiuo pluralibus. quorum genitiuus exit in εως, datiuus in εϊ, accusatiuus in υν.

Acu. ύς. εος. εϊ ει. υν. D. εε εοιν. P. εες εις. εων. εσι. εας ῖς. ἡ ὀφρῦς.

Contrac. εϊ ῖ / εας ῖς / εες

¶ Octaua.

Octaua declinatio contractorum, est nominum in υς grauatum desinentium, quæ appellat Theodorus secundum υ. Et horum genitiuus terminatur in υος, datiuus in υϊ, accusatiuus in υν. Habentque huius declinationis nomina duos casus contractos, eosque plurales in υς, nominatiuum scilicet & accusatiuum.

Gra. υ. υος. υϊ. υν. D. υε. υοιν. P. υες υς. υων. υσι. υας υς. βότρυς.

υες
Contrac. υ.
υας

DE PRONOMINE.

¶ Primitiua.

Prima persona. ἐγὼ. ἐμοῦ. ἐμοὶ. ἐμὲ. D. νῶ. νῶιν. P. ἡμεῖς. ἡμῶν. ἡμῖν. ἡμᾶς.

Secunda persona. σὺ. σοῦ. σοὶ. σὲ. D. σφῶ. σφῶιν. P. ὑμεῖς. ὑμῶν. ὑμῖν. ὑμᾶς.

Tertia persona. ὅς. οὗ. οἷ. ἕ. D. σφὲ. σφῖν. P. σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφάς.

¶ Possessiua.

ἐμὸς . ἐμὴ ἐμὸν

σὸς οῦ σὴ ης σὸν ου

ἑὸς ἑὴ ἑὸν

νωΐτερος ἡμέτερος.

σφωΐτερος ὑμέτερος η. ον.

σφέτερος. tantum.

¶ Demonstratiua.

οὗτος	τούτου	τούτῳ	τοῦτον		οὗτος
αὕτη	ταύτης	ταύτῃ	ταύτην	ὦ	αὕτη
τοῦτο	τούτου	τούτῳ	τοῦτο		τοῦτο

	τούτω	τούτοιν		τούτω
D	ταύτα	ταύταιν	ὦ	ταύτα
	τούτω	τούτοιν		τούτω

	οὗτοι		τούτοις	τούτους		οὗτοι
P	αὗται	τούτων	ταύταις	ταύτας	ὦ	αὗται
	ταῦτα		τούτοις	ταῦτα		ταῦτα

ἐκεῖνος	ου	ῳ	ον		ω	οιν
ἐκείνη	ης	ῃ	ην	D	α	αιν
ἐκεῖνο	ου	ῳ	ο		ω	οιν

	οι		οις	ους
P	αι	ων	αις	ας
	α		οις	α

Relatiuum unicum omnium personarum. Nam αὐτὸς ἐγώ. αὐτὸς σύ. αὐτὸς ἐκεῖνος dicimus.

αὐτὸς	οὗ	
αὐτή	ἧς	ut ἐκεῖνος
αὐτὸ	οὗ	

Tria sunt pronomina composita tres personas referentia, quorum nominatiuus deficit. Personæ primæ & secundæ declinantur in singulari tantum. Tertiæ uero in plurali, in quo numero tres etiam personas exprimit.

	ὠφελοῦμεν	nos		adiuuamus.	
ἑαυτοὺς	ὠφελεῖτε	uos	ipsos	adiuuatis.	
	ὠφελοῦσιν	se		adiuuant.	

Pri.	ἐμαυτοῦ	ἐμαυτῷ	ἐμαυτόν.		
In sing.	ἐμαυτῆς	ἐμαυτῇ	ἐμαυτήν.		
	ἐμαυτοῦ	ἐμαυτῷ	ἐμαυτό.		
	σεαυτοῦ	σεαυτῷ	σεαυτόν		σαυτοῦ
Se.	σεαυτῆς	σεαυτῇ	σεαυτήν	crasi	σαυτῆς
	σεαυτοῦ	σεαυτῷ	σεαυτό		σαυτοῦ
	ἑαυτοῦ	ἑαυτῷ	ἑαυτόν		
Ter.	ἑαυτῆς	ἑαυτῇ	ἑαυτήν		
	ἑαυτοῦ	ἑαυτῷ	ἑχυτό.		

	ἑαυτῶν		σφῶν	αὐτῶν
Com.	ἑαυτοῖς	Di.	σφίσιν	αὐτοῖς
	ἑαυτοὺς		σφᾶς	αὐτοὺς.

Coloniæ in ædibus Eucharij Ceruicorni,
Anno a Christo nato. M. D. XX. mense
Maio. expensis prouidi uiri domini Ioannis
Lair de Siborch.

